

LITERATURA

(ve de la pàgina anterior)

(La impertinència que se li va escapar sobre el president Maragall no tenia cap lògica en boca d'un moderador).

Tot i així el quartet va sonar bé. Molt bé. La primera intervenció d'Isabel-Clara Simó sí que es va cenyir al tema, posant de manifest la dificultat de produir trenta línies de text cada dia, fent-nos adonar que el treball dels columnistes és efímer, que a vegades opinen sobre la informació d'actualitat amb desconeixement del tema i que és una exigència del periodista d'opinió mantenir a una línia i ser-ne conseqüent. Joan Barril va resumir amb molt rigor la seva feina emmarcant-la en els cinc verbs: *viure, veure, pensar, escriure i corregir*. I va resoldre d'una manera brillant el dilema de si es pot parlar o no en primera persona quan s'escriu un article: va sentenciar que a partir de l'edat de 50 anys ja es pot començar a admetre.

Pairolí, més discret i rigorós, va insistir sobre els inconvenients i els avantatges d'haver d'escriure i d'opinar sobre temes d'actualitat que els periodistes no coneixen prou bé; sobre les limitacions pròpies de l'ofici i els condicionants personals, socials i polítics d'allò que s'entén com el que és políticament correcte, amb observacions que els lectors no podem percebre del tot a través de les pàgines del diari. Els comentaris al final de la taula rodona van ser elogiosos en general, si bé a més d'un, i a més de dos, no va agradar l'acudit madrileny que es va explicar, ni la història de la sala d'espera a l'aeroport de Barcelona, ni l'ús i abús del temps de les intervencions, ni alguna fugida d'estudi que ens va fer pensar en algun moment que ens trobàvem en un miting. Ja se sap que cadascú explica la fira segons li va i que, com va escriure Gregorio Marañón, "encara que la veritat resplendeixi, els homes [i també les dones] es mouran sempre ens els límits subtils de les interpretacions".

Una experiència reeixida

Molt bé tot plegat, i molt gratificant i divertit per al públic assistent. Però si es vol millorar la nota, i pensant tal vegada en properes edicions de trobades com aquesta, el cronista ocasional que ha cobert aquesta informació (per la impossibilitat material de l'amic Enric Tomàs de poder estar a missa i repicant a la vegada), pot resumir els aspectes susceptibles de millora atenent a la valoració que m'ha semblat interpretar dels comentaris escoltats aquests dos dies en les pauses i en els passadissos del Museu, amb alguna aportació de collita pròpia. (Perdonin la immodèstia.)

En primer lloc, tal vegada caldria més representació femenina a les taules dels ponents i moderadors. La proporció de divuit homes (sense comptar l'alcalde, el regidor de cultura i el coordinador de l'Any del Llibre i la Lectura) i només dues dones, és difícilment assumible, encara que no celebrem l'Any Internacional de

la Dona. Aquesta desproporció és, malauradament, l'habitual en el columnisme d'opinió. Sense anar més lluny, els diaris d'aquest diumenge, quan redacto aquesta crònica, en són un bon (mal) exemple. A *La Vanguardia*, dels onze millors articles d'opinió que s'hi publiquen avui no n'hi ha ni un signat per una dona; a *El Periódico*, entre els deu més destacats tampoc hi ha cap dona; a *El País*, de quinze, dues dones; a *El 3 de Vuit*, de deu, ni una; a *Presència* els quatre que s'hi publiquen van signats per homes, i cap dels cinc articles d'opinió de *La Fura* d'aquesta setmana porta la signatura d'una periodista. Em dol haver de reconèixer-ho, però al diari francès *Le Monde* d'avui -no sé si és l'habitual o es tracta d'una impertinent coincidència-, dels dos principals articulistes, un és home, i l'altra, una periodista, la qual precisament publica el seu article a la portada.

Amb tot, i malgrat aquella flagrant constatació, s'hauria de procurar forçar al màxim l'equilibri de sexes entre els participants en els debats i entre els moderadors.

En segon lloc, potser caldria més pluralitat, intentant, si és possible, que no tot comenci i acabi en periodistes simpatitzants, votants, militants, entusiastes o resignats del Tripartit i dels nacionalistes. (No conec prou bé tots els ponents d'aquestes jornades, però no he sabut copsar que n'hi hagi hagut algun que estigui a l'òrbita més conservadora. O bé ho ha dissimulat molt bé, o s'han contingut, o estic perdent facultats). En aquesta mateixa línia de pluralitat, però sense confondre una cosa amb l'altra perquè no hi tenen res a veure, potser alguns haurien agraït la presència d'algun periodista català que escrigui només en castellà, que també n'hi ha, i molts, i bons. (Filant més prim i fent honor a la veritat, la pluralitat ja l'havia previst l'amic Jordi Puntí, el coordinador de les jornades, quan van invitar l'escriptor català Valentí Puig. Malauradament, la seva obligada substitució a darrera hora no devia donar temps per localitzar-ne un altre del seu mateix perfil, i el periodista de relleu va desequilibrar encara més la balança).

En tercer lloc s'ha trobat a faltar la presència d'un columnista

comarcal entre l'elenc dels ponents. Sí, ja sabem que tant Marçal Sintes com Jordi Llavina i Francesc-Marc Álvaro tenen forts vincles al Penedès i que escadusserament podem llegir algunes columnes d'opinió seves en mitjans comarcals, però actualment estan més presents a la premsa barcelonina. El que es comentava entre alguns dels assistents era que la selecció dels periodistes de les respectives taules rodones semblava feta des d'un despatx de Barcelona ignorant o desconeixent la realitat d'uns columnistes autòctons que col·laboren setmanalment amb els mitjans del Gran Penedès. Potser hauria estat complicat i arriscat triar-ne un d'entre els que hi ha, però aquests reptes no s'haurien de resoldre obviant-los.

I finalment, més difusió. Molts dels actes que es convoquen a la comarca pateixen un greu desequilibri entre els recursos que es destinen a la celebració pròpiament dita, al seu contingut, i els que s'inverteixen en anunciar-lo amb antelació. Tal vegada una de les raons que explica que l'auditori del Museu no estigués ple del tot durant aquestes jornades rau en aquesta circumstància. Una escriptora amiga que viu al Penedès i que col·labora sovint a la premsa comarcal se n'ha assabentat a deshora, llegint una nota a *El País* d'avui diumenge.

Quan ja feia vint minuts que havia començat la darrera de les taules rodones del dissabte a la tarda i just en el moment que estava intervenint el periodista Joan Barril, va arribar el regasser de costum, despistat i acalorat. Es va asseure al costat i em va preguntar qui era el que estava parlant tantbé. Instintivament li vaig respondre. Però a l'instant em vaig qüestionar com podia ser que hi pogués haver algú que no conegués el mediàtic Barril, aquell que escriu a la contraportada d'*El Periódico* amb la seva foto personal impresa per identificar-lo, el que surt per televisió cada setmana i el que té un programa de ràdio diari. La meua sorpresa va ser encara més gran quan el veí va voler correspondre amablement a la meua informació i va exclamar "Ah!, el Barnils!". Conclusió ràpida: no coneixia ni Joan Barril ni l'enyorat Ramon Barnils.

No es poden acabar les crò-

niques com ara ho faré, en contra del que diuen els manuals més elementals (el lector ja deu haver endevinat fa estona que aquesta és la primera crònica de la meua vida, i que, vist el resultat, no sé si me'n demanaran mai més cap); però no puc evitar un certa tristor quan penso en aquest personatge, més o menys de la meua edat, que va arribar tard, el darrer moment. Em va fer baixar dels núvols en un no-res. Jo que m'havia imaginat que tota aquella generació de grans periodistes que havien desfilat per la tribuna del Museu de Vilafranca eren els autèntics forjadors d'opinió de la societat, els que són capaços de fer-nos reflexionar, els referents i els que poden orientar els compor-

taments dels ciutadans, la *crème de la crème*, va i resulta que un dels qui almenys es va dignar a assistir a les jornades, ni els coneix i els confon amb els difunts. Ara hi caic que tots ells són només la punta de l'iceberg.

No sé, no sé, però lamento no haver-li preguntat a l'inquietant ciutadà, que no semblava anar despistat del tot, si escoltava els columnistes i tertulians de Catalunya Ràdio, els de la COPE o els de la SER; o si era espectador habitual dels debats de TVE, de Tele 5, d'Antena 3 o de TV3. Tots aquests també forneixen opinió, i de quina manera! Potser més val no haver-li-ho preguntat, per no saber la resposta i poder continuar content i enganyat.

LLIBRES

JOAN CUSCÓ I CLARASÓ

Del poder i de l'estat



Títol: La política y su sombra
Autor: Eugenio Trias
Editorial: Anagrama
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2005
Nombre de pàg.: 164

Tot i que Eugenio Trias no és sant de la meua devoció, sobretot per la seva ideologia, és clar que és un del filòsofs importants de la Catalunya d'avui. I si avui l'hem escollit per a parlar-ne és perquè en aquest llibre analitza les bases de la política occidental, posa sobre la taula com funcionen i es justifiquen les estructures de poder en la nostra societat i de les seves misèries. Així, és interessant llegir els apartats dedicats a Hobbes i a Freud i algunes de les anàlisis del feixisme. Amb tot, en aquest darrer tema, trobem a faltar la clara referència al feixisme més proper: l'espanyol. I és que si bé es refereix a Stalin i a Hitler, en tot moment obvia, com encara fa bona part del discurs conservador de l'Estat Espanyol, Franco.

Trias retorna als clàssics per repensar la societat actual i a la base dels seus discursos i de les seves justificacions. És a dir, per parlar dels ideals de felicitat, d'igualtat, de llibertat, de justícia i d'autoritat com constitutius dels discursos polítics d'avui; per veure com s'han articulats des de la modernitat i per veure com cadascun d'ells implica models polí-

tics diferents. Acadèmicament és impecable, i en alguns moments és un llibre brillant que diu coses tan actuals com rebatre el discurs nord-americà (o Aznarista) basat en la seguretat, perquè: "cuando la política se guía únicamente por ese paradójico y peligroso valor, todos los demás acaban erosionados, y a la larga aniquilados. La seguridad es relevante en intersección armónica y sinfónica con los otros tres que he citado (libertad, justicia, felicidad). Pero si se constituye en máximo valor, entonces acaba siendo una especie de agujero negro que engulle y tritura los demás valores. Y para colmo, lejos de asegurarse esa seguridad, o de lograrse que la seguridad se halle segura y asegurada, lo que se consigue, al final, es la mayor inseguridad".

Així doncs, Trias parla de la política, dels seus discursos i de com a partir d'ells estructurarem i justifiquem les seves misèries. Explica com segons quins valors s'agafen com a base caminem cap a un costat o cap a l'altre i els parany i tripijocs que es fan des del poder. I, per exemple, com es possible que la Revolució Francesa o la Revolució Comunista vagin acabar imposant el terror. Per això mateix és interessant la reflexió que fa sobre Marx i Freud ("El dinero, el capital; la sexualidad, la locura: son temas que descubren las principales enfermedades de nuestro mundo contemporáneo"), els ideals de la Il·lustració, Kant, Hegel i Hobbes, entre altres.

Amb tot, és un llibre desigual: amb alguns capítols inicials més aviat fluixos i amb uns capítols finals que no acaben de portar fins a les seves últimes conseqüències allò que es denuncia.

PREUS DE MERCAT

Dilluns, 24 d'octubre 2005 - Llotja de Reus

OUS BLANCS (classificat i envasat) Preu dotzena		Gallina lleugera	0,01/0,03
XL Super gran més 73 g.	1,13	Gallina semipesant 2.400	0,20
L Gran 63-73 g.	0,92	Gallina semipesant 2.250	0,16
M Mitjans 53-63 g.	0,86	Gallina semipesant 2.000	0,14
S Petit 43-53 g.	0,78	Gallina pesant	0,67
OUS ROSSOS Preu dotzena		Gall	0,27
XL super gran més 73 g.	1,13	BESTIARI PORQUÍ Preu Kg. viu	
L gran 63-73 g.	0,92	Grassos i p. pes	0,92
M Mitjans 53-63 g.	0,86	Pais	0,94
S Petit 43-53 g.	0,78	Belgues i similars	0,96
AVIRAM Preu Kg. / viu		Conills (Sobre granja)	
Pollastre blanc	0,70	Conill jove	2,15
Pollastre groc	0,72		

Preus amb euros.

Patrocinat per

CEREAIS I PINSOS MARRUGAT, S.A.

c/. Lluna, 14
Tel. 892 05 02
Ctra. Igualada, s/núm.
Tel. 892 26 91
VILAFRANCA

c/. Jacint Verdaguer, 18
Tel. 818 32 79
SANT SADURNÍ

c/. Vilafranca, s/núm.
SANT PERE
DE RIUDEBITLLES